

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τοῦ Μάρτη μας ὀκτώ,
τοὺς Φράγκους ὑλακτῶ.

Έτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ὅγδόντα δύο καὶ πεντακόσα,
πολέμου φούριαις καὶ χίλια τόσα.

Πέταξε, παλληκαριὰ, δὲ πελάγη καὶ στεριά.

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε... τῆς αὐγῆς σημαίν' ἡ διάνα,
πανηγύρι νὰ θαρρῆτε τοῦ πολέμου τῆς φωτιάς,
κι' ἄς ζηλεύουν τόσαις μάνναις τὴν μονάκριβη τὴν μάννα,
ποῦ μαζεύει τὰ παιδιὰ τῶν γιὰ νὰ παίξουν μπαλωτιάς.

Δὲν ξανᾶλθαν παλληκάρια σὰν καὶ τοῦτα λιγερὰ,
κύττα νεῖότη, ποῦ τὴν νίκη μὲ λαχτάρα καρτερεῖ...
τέτοια νειάτ' ἄρματωμένα 'τραγουδοῦσαν μιὰ φορὰ
τῶν Τυρταίων οἱ παιᾶνες, τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροί.

Συφορέλγα ξαφνικὴ δὲ φεργάδα Ρωσδική.

Στὸ Ρούσικο βατσέλο τὸ τρανὸ,
ποῦ λένε πῶς ἀμόλαρε πυρὰ
εἰς τοῦ Προφήτ' Ἡλία τὸ βουνὸ,
συνέβη μιὰ μεγάλη συμφορά,
ἐκρηξίς μιᾶς ὁδοῦς παρ' ἐλπίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Κι' ἐχάθησαν ὁμόθησκοι καμπόσοι,
αὐτοὶ ποῦ σ' ἐβομβάρδισαν, Χριστιέ...
τέτοιο κακὸ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ
νὰ πάθουν κι' οἱ λοιποὶ βομβαρδισαί,
ποῦ 'κτύπησαν τὴν γῆν τὴν ἥρωίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Θεούλη μου, πῶς ἔσκασε κι' ἐκείνη
κι' ἐσκότωσε τοὺς θρησκούς τοὺς προστάτα;
προτοῦ θανάτου κήρυγμα νὰ γίγῃ

γι' αὐτοὺς τοὺς ἀπειθεῖς ἐπαναστάτας,
ποῦ θέλουν δίχως σίδερα πατρίδα;
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Θεούλη μου, καὶ πάλι σ' ἐρωτῶ,
πῶς ἔγιν' ἓνα κακὸ, σὰν κι' αὐτό;
Θεούλη μου, γιὰ αὐτὰ τί νεκροί;
τέτοιο κακὸ μᾶς ἐστράφη τὴν ῥίδα,
κι' ἐφώναξαν μεγάλοι καὶ μικροί:
«μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὁδίδα.»

Τοὺς ἔθαψαν τῶν Τούρκων οἱ παππάδες
κι' ἀκούσαν ψαλμωδίας Τορκικαῖς...
Προφήτ' Ἡλία, θάνατον λαμπάδες
ἂν ἔσκαζαν ἀκόμη μερικαῖς
σὲ κάθε Σταυροφόρα Ναυαρχίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὁδίδα.

Ο Φαδουλής με φούγκα εἰς τὴν Φραγκιὰ τὴν Τοῦρκα.

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς τοὺς σωτῆρας
μὲ τὰ γερά βατσέλα,
ποῦ γιὰ τὸν ἀμυγδαλο λαὸ τῆς γῆς τῆς κακομοίρας
κακὴ τοὺς πιάνει τρέλλα,
κι' ἔρχονται μὲ τῆς μπάλαις των γιὰ νὰ τοῦ βάλουν γινῶσι
καὶ νὰ καθίσῃ φρόνιμα καὶ νὰ μὴν ξεσπαθώσῃ.

Καλῶς τοὺς τοὺς προστάτας μας, καλῶς τοὺς 'στὰ νερά μας,
μᾶς φέρνουν μὲ τοὺς στόλους των παρηγοριάς κι' ἐλπίδες,
κι' ἐμεῖς γιὰ τούτους νοιόθουμε γουργούρας 'στάντερά μας
καὶ τρομασμένοι ρίχνουμε τῆς κοφτεραῖς λεπίδες,
κι' ἐμπρός εἰς τὰ φιλόπλοια καὶ σωστικά βατσέλα
βγάζουμε τὰ καπέλα.

Ἐπρεπε δὲ κι' ὁ Κάϊζερ, ποῦ γιὰ μουρλοὺς μᾶς κρίνει,
κι' ὁ Τσάρος ὁ φιλόπλοιος, ποῦ δὲν σηκώνει γέλοια,
μὲ τοὺς τρικρότους κολοσσούς νάλθοῦν μαζὶ κι' ἐκεῖνοι
βαστώντας εἰκονίσματα κι' ὀλόχρυσα Βαγγέλια.
Ἐπρεπε μὲ τὰ χέρια των κι' οἱ δὴ νὰ ξεθυμάνουν
καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας κομμάτια νὰ μᾶς κάνουν.

Ἀγαπητοὶ μας Καίσαρες καὶ Μίνωες τοῦ κόσμου,
περάστε μὲ τὰ σκῆπτρα σας νὰ σκοτισθῇ τὸ φῶς μου.
Σηκώνω τὸ Βαγγέλιό σας, σηκώνω τὸ Σταυρό σας,
καὶ βλέπω δούλους μάρτυρας σφαγμένους ἀπὸ κάτω,
'πῆρα καὶ τὸ τρισάγιο τὸ δυσκοπότηρό σας
καὶ μ' αἷμα Χριστιανικὸ τὸ κύτταξα γεμάτο.

Ἀγαπητοὶ μας Καίσαρες, πέφτω σκυφτός 'μπροστά σας,
καὶ λέγω δόξα καὶ τιμὴ 'στὰ γαῦρα Στέμματα σας.
Γιὰ τέτοιους Θρόνους κραταιούς, ποῦ τοὺς στολίζ' ἡ πούλλα,
πρέπει κι' ὁ κόσμος θέατρον νὰ γίνεταί σφαγῆς,
κι' ἄς πέφτουν μαῦροι κόρακες κι' ἄς κλαῖνε νυκτοπούλλα,
μὲς 'στὰ φῶνα χαλάσματα τῆς σκλαβωμένης γῆς.

Ἀγαπητοὶ μας Καίσαρες καὶ μόνοι μας προστάται,
'στους οὐρανοὺς τῆς δόξης σας κατάχρυσοι πετάτε.
Ὁ κόσμος ἐσυνείησε νὰ σᾶς θάρρῃ σωτῆρας,
κι' ὅσο κι' ἂν κἀν τὸν Σαῖν-Ζούστ καὶ τὸν ἀντάρτη Βρούτο,
πάντα φιλεῖ τὰ κράσπεδα τῆς θείας σας πορφύρας
καὶ γλείφει κάθε Καίσαρος τὸ ματωμένο κνούτο.

Ἀγαπητοὶ μας Καίσαρες, ἔλατε σώσετέ μας
καὶ βομβαρδίσετέ μας.
Ἐκεῖνα τῶν βατσέλων σας τὰ φοβερά μυδράλια,
ποῦ σείνουν τὰ θεμέλια τῆς σφαίρας τῆς γῆνης,
θὰ συνετίσουν τῶν Ρωμηῶν τάχυρινα κεφάλια,
θὰ σπείρουν εἰς τὸ χῶμα μας τὸν σπόρον τῆς εἰρήνης.

Ἀγαπητοὶ μας Καίσαρες καὶ φίλοι τῆς Ἑλλάδος,
σᾶς προσκυνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ πρῶτος ὁ σκαρτάδος.
Καλῶς τὴν πάλι τὴν Φραγκιά... τιμὴ ποῦ μᾶς τὴν κάνει!...
κλεῖσε μὲ τὰ βατσέλα σου τὸ κάθε μας λιμάνι,
τὴν πενιασμένη μας κοιλιὰ νὰ τὴν θερίσ' ἡ πείνα
καὶ νὰ σᾶς 'πούμε «Καίσαρες, πάρτε καὶ τὴν Ἀθήνα.»

Εἶδαν' ἐκεῖ Ρωμαίικη ξετσιπωσιά καὶ θάρρος!
γιὰ τὴν εἰρήνην νὰ λυσσοῦν ὁ Κάϊζερ κι' ὁ Τσάρος,
κι' ἐκεῖν' οἱ ὄρωμο-Ἕλληνες, ἐκεῖν' οἱ παληανθρώποι,
νὰ θέλουν νὰ τὰ βάλουνε μὲ μιὰ κοτζάμ Εὐρώπη,
καὶ νὰ τολμοῦν οἱ παλαβοὶ σὰν ἀναιδῆς Θεορίτης
μὲ τὸ σπαθὶ των νὰ ζητοῦν τὴν ἐνωσιν τῆς Κρήτης.

Εἶδαν' ἐκεῖ ξετσιπωσιά νὰ μὴν ἀκοῦν καθόλου
οἱ βλάκες τοῦ διαβόλου
τὰς προσταγὰς τῶν Κάϊζερ, τὰς προσταγὰς τῶν Τσάρων,
κι' Ἀψβούργων καὶ Μαγαράων,
μὰ νὰ σηκώνουν μύτη
καὶ νὰ ζητοῦν τὴν Κρήτη;

Ὅριστε μούτρα!... βγήκανε καὶ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
νὰ κάνουν τοὺς πολεμιστὰς καὶ τοὺς παλληκαράδες.
Ὅριστε μούτρα γιὰ φωτιάς καὶ γιὰ καπνοὺς πολέμων,
δρίστε μούτρα, ποῦ κυττοῦν ἐκεῖ κατὰ τὸν Αἶμον,
καὶ καρτεροῦν μὲς 'στὴν Τουρκιά νὰ πέσουν τροπαῖοι
μὲ φουστανέλα πρόστρυχη, μὲ κάππα, καὶ τσαρούχι.

Ὅριστε! πῶς σᾶς φαίνεται!... δὲν εἶνε πρώτη τρέλλα
νὰ θέλῃ σῶνε καὶ καλὰ κι' ἡ ψωροφουστανέλα
σεινάμενη κουνάμενη 'μπροστά σας νὰ λυγίζεται
καὶ νὰ παραφουσκώνῃ,
καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Φραγκιάς νὰ μὴ τὴν συλλογίζεται
καὶ νὰ τὴν φασκελώνῃ;

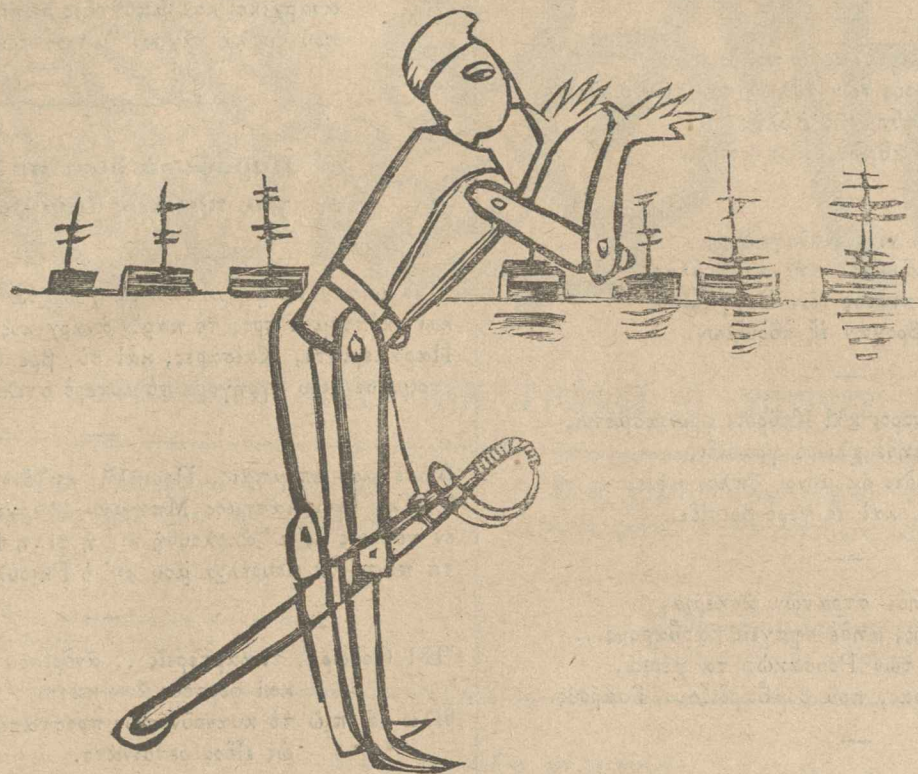
Ἐνα μυρμηκι τόσο δὲ
νὰ τὸ τρομάζ' ἡ Δύσις,
καὶ θερμιμένο νὰ πηδᾷ
καὶ νάχῃ κι' ἀπαιτήσεις;

Ἐνα μυρμηκι, μιὰ μπουκιά,
νὰ κοροϊδεύῃ τὴν Φραγκιά,
καὶ τὴν ἀκερικιότητα νὰ κόβῃ τοῦ Καλίσφ
κι' ἐμπρός του νὰ κορδώνεται μὲ νάξι καὶ μὲ πάσο,
ἀντὶ τὴν μακελλάρικη μαχαῖρα του νὰ γλείφῃ
καὶ νὰ τοῦ λήῃ «κόψε με, Σουλτάνε μου, ν' ἀγιάσω!»

Ἐμπρός, γκρεμίστε τῶν Ρωμηῶν τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα
μὲ μπόμπαις Φράγκων ἄς σπαρῇ τῆς γῆς των κάθε στρέμμα,
ποῦ θέλουν 'στὴν εἰρήνην σας νὰ φέρουνε χαλάστρα
καὶ δὲν ἀφίνουν νὰ χυθῇ τὸ πρόστρυχὸ των αἷμα,
κι' ὁ Πατισάχ ὀπίσω του σφαγμένους νὰ τοὺς σύρῃ
γιὰ νὰ γενῇ τῶν σεβαστῶν Καισάρων τὸ χατῆρι.

Ἐμπρός, βαρεῖτε τοὺς Ρωμηούς, γελᾶτε 'σ' ὀνόματά των,
ἄς μείνῃ τέφρα καὶ σωρὸς καὶ τοῦτο τὸ κρατίδιον,
καὶ δὲν ἀξίζει ποταμός Ἑλληνικῶν αἱμάτων
οὐτ' ἓνα Φράγκου κουνενὲ μικρὸν αἰμοσφαιρίδιον.
Βαρεῖτε, κοσμοκράτορες, ἐμᾶς τοὺς πισπιρίγκους
καὶ κάνετε μας δὴ χαφιαῖς ὥσ' ἂν νὰ τρώτε οὐρίγκους.

Μπάμ μπούμ κι' ἀπὸ τὸν Κάϊζερ, μπά μπούμ κι' ἀπὸ τὸν
μὴ χάσ' ἡ Πόλι μάλαμμα κι' ἡ Βενετία βελόνι, [Τσάρων]
καὶ βάλτε τὸν μακαρονά, τὸν Κοῦρδο Καννεβάρο
τοὺς μάρτυρας τοὺς Κρητικούς νεκροὺς νὰ τοὺς 'ξαπλώνῃ

καὶ 'στὰ κορμιά των ἔπειτα φρενήρης νὰ σκιρτᾷ
φωναζώντας «μπραβίσσιμο κι' ἐβίβα λιμπερά.»

Ἐμπρός ἀγγήματα ναυτῶν
εἰς ἓν ἄγωνα ζηλευτόν,
βαρεῖτε κατακέφαλα κι' ἀπάνω μας γιουρούσι
καὶ σεῖς οἱ θρησκοὶ Ρούσσοι,
κι' ὕστερ' ἄς τρέξῃ τὸν Χριστὸ καθεὶς σας νὰ φιλήσῃ,
ποῦ τάχα τὰ μυδράλια σας τὸν ἔχουν βομβαρδίσει.

Βαρεῖτε τὸ Ρωμαίικο γιὰ τὸ παρακάνει...
κι' ἂν γίν' ἡ Κρήτη κτήμα των, ποῖος τότε θὰ τοὺς πιάνῃ;
Τότε θὰ ὄῃς ἀέρα
νὰ πάρουν εἰς διχόλοι,
κι' ἐξαφνα μιὰν ἡμέρα
θὰ θέλουν καὶ τὴν Πόλι.

Καὶ τότε κάθε τόσο
ξεσπάθωνε καὶ βάρει,
καὶ τότε πρίτς 'στὸν Ρῶσσο,
ποῦ θέλει ν' ἀριθάρῃ
'στὴν ξακουστὴ τὴν νύφη
πρὸς χάριν τοῦ Καλίσφ.

Σκοτώνετε σκοτώνετε τὴν δόλια λεβεντιά
καὶ σεῖς οἱ Πρώσοι Κάϊζερ καὶ σεῖς οἱ θρησκοὶ Τσάροι,
καὶ σὺ Τουρκάλα πρόβαλε μὲ Φράγκας ρεπαντιά
καὶ γέλα 'στους προστάτας σου, ποῦ σὲ κυττοῦν σὰν γλάφοι.

Τρομακτικὴ παραφθορά τοῦ Φαδουλῆ τοῦ Φονκαρά.

Βαστώντας τὴν εἰρήνην 'στὸνα χέρι
καὶ 'στ' ἄλλο τὸν Καλίσφ τὸν Σουλτάνο,
τοῦ φόνου τὸ φιλόπλοιο μαχαῖρι
προχίετε 'στὴς σφαίρας μας ἀπάνω.

Περνάτε, καὶ σ' ἐκεῖνο σᾶς τὸ διάβα
στενάζει καὶ βογγᾷ μιὰ πλάσις σκλάβοι,
περνάτε μὲ τραγούδια, καὶ μουγγρίζουν
τὰ τέλειωτα σταυρώματα τῶν σκλάβων,
περνάτε, κι' ἄλυσσιδες γύρω τρίζουν
καθὼς τῆς Γανουμάρας τῶν Βουργάδων.

Μὰ γίνεται, χαρά σας κάθε πόνος,
ὁ δὲ βωμὸς τῆς δόξης σας κι' ὁ Θρόνος
ὥσ' ἂν Βισνὺ λατρεύεται παγῶδα,
κι' ὁ κόσμος πηλαεῖ νὰ προσκυνήσῃ
καὶ ραίνει τῆς Κορώναις σας μὲ ρόδα,
ποῦ τόσο αἷμα τάχει κοκκινίσει.

Διαβαίνετε, τοῦ κόσμου κολοσσοί,
Μονάρχαι κι' Ἀυτοκράτορες χρυσοί,
καὶ χέρια φονικά ποῦ κοκκινίζουν
τὰ δειχνετε λευκότερα τῶν κρίνων,
διαβαίνετε, κι' οἱ δούλοι ροκκνίζουν
μὲ θηριώδη πείναν Οὐγολίνων

τὰ καύκαλ' ἄλλων δούλων κι' ἐρπετῶν,
ποῦ 'χόρτασαν μὲ κνούτα δεσποτῶν.

Ὁ πάλαι Καλιγούλας ὁ πολὺς
μὲς 'στους σωρούς τῶν ἄθλων του τῶν ἄλλων
ἐφόνευε τὰ πλήθη τῆς Αὐλῆς
μὲ πλήμμυραν ἀβρῶν ροδοπετάλων.

Μὰ τώρα κάθε νέος Καλιγούλας
κι' ἀρτίστας μουσικὸς τῆς ἀναγούλας
σὰν σύμμαχος πιστὸς τῶν Βεγγαζίων
μᾶς λούζει μὲ βροχὴν ἐξ ὀβουζίων.

Κτυπάτε μας, Τουρκόσποροι καὶ Κοῦρδοι φρενιχσμένοι,
χορτάρι μὴν ἀφήσετε, μηδὲ χλωρὸ γρασιδί,
γιὰ 'μᾶς τοὺς κακομοίρηδες ὡς μόνον ὄπλον μένει
τὸ φάσκελο, τὸ φτύσιμο, καὶ τὸ γερὸ βρισίδι.

Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομε μηδὲ στρατῶν ἀσκέρια,
μήτε θαλάσσης κολοσσούς, μηδὲ σφαγεῖς βαρβάρους...
εὐλογημένα τρεῖς φορὰς τῶν Ρουσακῶν τὰ χέρια,
ποῦ βομβαρδίζουν Καίσαρες, ποῦ βομβαρδίζουν Τσάρους.

Ὡ σεῖς σκιαῖς ἀναρχικῶν μὲ σκέψεις ἀπορρήτους,
κτυπάτε τοὺς ἀναρχικοὺς τοὺς πορφυρογεννήτους.
Τὸ τρομερὸν σας ὄνομα ποτὲ δὲν τὸ ξεχάνω
καὶ σήμερα μὲ θάκρυα μνημόσυνα σᾶς κάνω,
καὶ σκούζουν σκλάβοι δύστυχοι μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα :
«εὐλογημένο τρεῖς φορὰς τοῦ τάφου σας τὸ χῶμα».

'Στοὺς ἴσκιους τῶν ἀναρχικῶν καὶ σὺ ψυχὴ μου πέτα,
εὐλογηταῖς ἢ μπόμπαις των, οἱ λάζοι, τὰ στιλέτα,
κι' εὐλογημένος τρεῖς φορὰς ἄς μένη 'στὸν αἰῶνα
ὁποῖος τινάξῃ κατὰ γῆς Καίσαρική Κορῶνα.

Αὐτοὶ μὲ τὰς τιάρας τὰς χρυσᾶς,
οἱ τῆς εἰρήνης φύλακες καὶ Δράκοι,
γεννοῦν πρὸς σωτηρίαν μας καὶ σᾶς,
τῶν δρόμων τὰ σκουπίδια καὶ τὰ ράκη.

Παντοῦ τὸ θέλημά των εἶναι νόμος,
κι' ἀκοίμητα τοὺς Θρόνους των φρουρεῖ
τῆς σκλαβωμένης πλάσεως ὁ τρόμος,
ποῦ θὰ τὸν σβύσουν μέλλοντες καιροί.

Τριγύρω των λαὸς ψυχομαχᾷ
καὶ τοῦτοι καταλάμπουν μὲς 'στους ἥλιους,
ἐσεῖς σκοτώνετ' ἓνα μοναχά
κι' ἐκεῖνοι μ' ἓνα νεῦμα τρῶνε χίλιους.

Γιὰ σᾶς τοὺς Ραβασσόληδες κρεμάλα,
κατάραις κι' ἀναθέματα μεγάλα,
κι' ἐκείνους, ποῦ χωμένοι 'στὰς πορφύρας
τόσων λαῶν τὰ σπλάγχνα πειονίζουν,
προστάτας τοὺς φωνάζουν καὶ σωτῆρας
κι' ὅλο μὲ θυμιατὰ τοὺς λιθανίζουν.

Αὐτοὶ γεννοῦν τοῦ κόσμου τοὺς σφαγεῖς
κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψουν ἐκ τῆς γῆς
ἀναρχικοὶ καὶ μπόγηδες σκηπτῶχοι,
ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρὸς των οἱ Κορδοῦχοι.

Παραφορὰ δευτέρα τῆς πρώτης σφθοροτέρας.

'Τελείωσαν τὰ ψέμματα, τὰ χωρατὰ τάφινω,
καὶ σκέπτομαι πρὸς τὸ παρὸν ἀναρχικὸς νὰ γίνω.
Παραμερίστε, Καίσαρες, καὶ σὺ, βρὲ Περικλέτο,
ἐτοιμασέ μου 'γρήγορα τὸ μυτερὸ στιλέτο.

Δῶσε μου μπόμπαις, Περικλῆ, κι' ἓνα μακρὸν σιλήτι,
ἰδοὺ κι' ἐγὼ διάσημος Μπαγιὰν ἀναρχικὸς,
ἐν τούτοις ἄς μ' ἀκολουθῇ κι' ἡ φίλη Φασουλίνα,
τὰ πέντε τὰ μουρέλια μου κι' ὁ Γκιούλ ὁ κυνικός.

Ἐ! Θεὸωρῆ, τί καρτερεῖς;... ἀνδρίσου καὶ πολέμα
καὶ φέρτους ἄνω κάτω...
θέλω νὰ πιῶ τὸ κυανοῦν τῶν προστατῶν μᾶς αἷμα
ὡς εἶδος ρετσίνατο.

Βλέπεις τώρα κι' ἡ Γαλλία
πῶς δὲν ἔμεινε πιστὴ,
τόση σχέσις καὶ φιλία
'κόπηκε σὰν μιὰ κλωστή.

Τὴν ἐμάγεψαν οἱ Ρῶσσοι
κι' εἶναι τῆς Ἀρκούδας δοῦλα,
ὅπου κλωτσο νὰ τῆς δώσῃ
μὲ τὰ 'πίσω της ἡ μοῦλα.

Φασκέλωσε τὸν Ἀννοτῶ, καὶ κορδωμένος στέκα,
καὶ βάρει καὶ πελέκα,
καὶ σὺ, κυρία Φασουλῆ, δός μου τὸ Γκρά τουρέκι,
θὰ τοὺς ἀλλάξῶ τὸ σταυρό... κομμένο τὸ γελέκι.

Μπαμ, μπούμ, ἐδῶ, μπαμ, μπούμ ἐκεῖ,
κτυπάτε σεῖς ἀναρχικοί,
καὶ σὺ, φιλιτᾶτη μου κυρά,
ποῦ μετ' ἐμοῦ φυγοδικεῖς
καὶ ξένα σπήτια κατοικεῖς,
μὴ σκιαζέσαι μὲ τὰ πυρά.

Ἐλύσσαξα γιὰ πόλεμο κι' ἔχω πολὺ σκελέτι,
δὲν μὲ πτοοῦν ἀποκλεισμοί, δὲν μὲ ξιππάζει νότα...
οἱ ξένοι στόλοι τόβαλαν ἀμέτρητα μωαμέτη
τὸ χρεωμένο σπήτι μας νὰ ρίξουν πρῶτα πρῶτα.

Βρὲ τοὺς ἀτίμους!... λύσσαξαν μ' αὐτὸ τὸ Μὸν Ρεπ...
βλέπω μιὰ μπάλα στρογγυλὴ 'στὴ γῆ νὰ τὸ σωριάζῃ,
καὶ γιὰ τοὺς κηδεμόνας μας δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ...
μόνον ἡ λέξις τοῦ Καμπρὼν 'στὰ μούτρα των ταιριάζει.